

vilde det formodentlig heller ikke vare saa længe, inden de kunde komme i normalt Arbejde igen.

Det ærede Medlem Hr. Stauning har hævdet, at det var ikke rigtigt, at man her i Landet passede færre Væve end i andre Lande. Jeg har ikke kunnet sige, at det var absolut rigtigt, jeg har sagt, at saadan havde jeg faaet det oplyst. Det er muligt, det ærede Medlem Hr. Stauning har Ret i, at vi ikke har en mindre Intensitet indenfor Tekstilindustrien end andre Steder, men jeg tager ikke fejl i, at det her fra denne Talerstol af ærede Medlemmer af Socialdemokratiet har været hævdet, at det nyttede jo ikke, at man f. Eks. forlængede Arbejdstiden eller satte Arbejdsintensiteten op, thi der var jo faktisk for lille en Arbejds mængde, og derfor var det om at gøre at faa saa mange anbragt i dette Arbejde som vel muligt. Det er denne Teori, jeg mener er forkert, og naar det ærede Medlem Hr. Stauning mente, at jeg havde bragt noget til Torvs her, som ikke var rigtigt, det skulde jeg ikke komme med her i Salen — saadan er det blevet mig fortalt, jeg hørte desværre ikke selv, hvad det ærede Medlem sagde —, saa vil jeg deroverfor sige, at jeg synes ikke, det ærede Medlem er den rette her i Salen til at bebrejde andre Medlemmer, at de skulde sige noget, som ikke er fuldt ud rigtigt. Jeg har en Erindring om, at det ærede Medlem en hel Nat igennem har holdt en Diskussion gaaende her om et Spørgsmaal, som ikke var rigtigt rejst fra hans Side.

Ogsaa det ærede Medlem Hr. Dahlgaard henvendte nogle Bemærkninger til mig. Det ærede Medlem fremstillede sig her paa denne Talerstol i Modsætning til andre som den voksne, der er i Stand til at bedømme Forholdene; den højtærede Finansminister var som en Dreng, der sad ved Stranden og legede med Sten, han kunde ikke vurdere Værdierne, det ærede Medlem derimod var den voksne Herre, der nok kunde sige os andre Besked... (*Dahlgaard*: Det var Statsministeren!)... Naa, ja, det var maaske Statsministeren, der var Drengen i Forhold til det ærede Medlem. Det ærede Medlem mindede mig ved denne Lejlighed om en ikke helt ubekendt Student, der har været omtalt i fjernere Tider og ogsaa endnu undertiden optræder, og

det forekommer mig, at en Bemærkning om, at vi andre er de barnagtige, der ikke kan forstaa noget, medens det ærede Medlem er den, der til Stadighed har det rigtige i Sigte, maaske alligevel er at vurdere sig selv noget højt.

Det ærede Medlem henvendte nogle Bemærkninger til mig i Anledning af, hvad jeg havde sagt med Hensyn til hans finansielle Betragtninger. Han rokkede dog ikke ved noget af de Tal, jeg havde fremført, men han bebrejdede mig, at jeg var smaalig i min Anerkendelse af den afgaaede Finansministers Politik. Jeg synes nu ikke, det ærede Medlem var den rette til at komme med en saadan Bemærkning, thi hele hans Fremstilling — det var det, der bragte mig frem — af de finansielle Forhold, saadan som de nu skulde være efter den Nedsækering, der fandt Sted sidste Vinter, var netop fra hans Side bevidst lagt an paa at gøre det Arbejde, den nuværende Regering har udført, saa ringe som paa nogen Maade muligt og søge at gøre, hvad der var lavet i Fortiden, af den forrige Finansminister, saa særligt straalende. Det var det, jeg tillod mig med nogle tørre Tal at bevise, at der ikke var nogen særlig Anledning til at gøre.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa, at hele den Nedskrivning af Statens Udgifter, som er foregaaet sidste Vinter, formentlig slet ikke var noget værd, idet det hele var kastet over paa Kommunerne, saa der overhovedet ikke blev noget ud deraf. Jeg tror, Tiden vil vise, at det ærede Medlem her har taget fejl. Lad os nu blot se Kommunebudgetterne, naar de kommer frem næste Foraar, om de vil vise, at Kommunernes Udgifter er steget med omkring et halvt Hundrede Mill. Kr., som jo er det Beløb, Nedskrivningen andrager; lad os tales ved til den Tid, saa kan det ærede Medlem maaske faa et fastere Grundlag at staa paa end det, han har i Øjeblikket.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa de militære Udgifter og bebrejdede den højtærede Forsvarsminister, at han aldrig kunde se andet, end at Udgifterne kunde ikke nedskrives, og at han i det hele taget havde den Vane at blive utilfreds, naar man talte om mindre Militærudgifter. Det kan den højtærede Minister jo selv svare paa, men jeg vil gerne minde om en Udtalelse, som Dr. Brandes har fremsat i det andet høje